

Abuelo's schoenwinkel

Ray Goldrup

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

'Het is niet altijd makkelijk om "sorry" te zeggen.'
(Children's Songbook, 98.)

Miguel deed de deur van de schoenwinkel van zijn abuelo (opa) open. Hij rook het leer dat abuelo bewerkte. Dat was een van zijn lievelingsgeuren.

'Hallo, abuelo!'

Abuelo zat op de grond en maakte op een blad papier een omtrek van de voet van een klant. Hij keek niet op. Abuelo hoorde niet goed meer.

Miguel ging op een werkbank zitten. Hij keek naar de stapels gesneden leer. Hij probeerde zich voor te stellen wat abuelo er met zijn hamer en tang van zou maken.

Dat gereedschap deed hem aan iets anders denken waar hij dol op was. Abuelo gaf Miguel altijd een snoepje als hij hielp met opruimen.

Maar Miguel had nu honger! Hij wist dat hij geen snoepje mocht nemen zonder het te vragen, maar abuelo zou vast nog een tijdje bezig zijn. Misschien hoef ik niet te wachten, dacht Miguel.

Miguel greep de snoeppot onder de toonbank. Die zat vol met zijn lievelingssnoep. Het was zoet en een beetje pittig. Toen Miguel de pot opende, voelde hij zich niet zo prettig. Maar het snoep zag er zo lekker uit. Hij stopte het vlug in zijn mond.

Kort daarop vertrok de klant. Abuelo nam een stuk leer en dompelde het onder in water. Daardoor bleef het leer zacht, zodat hij het makkelijk kon bewerken.

Miguel slikte het snoepje zo snel mogelijk door. Daarna ging hij naar abuelo toe.

'Hoi!' zei abuelo met een glimlach. 'Ik ben blij dat je me komt bezoeken.'

'Weet je, we moeten meer zoals deze schoen worden', zei opa.

Miguel gaf abuelo een dikke knuffel. Hij hoopte dat abuelo niet zou merken dat hij een snoepje gegeten had. Miguel probeerde er niet aan te denken.

'Zo te zien heb je het erg druk', zei Miguel terwijl hij naar de stapel leer wees. 'Kan ik je helpen?'

'Graag! Kun je me die draad geven?'

Miguel nam een lange draad. Hij gaf er met beide handen een ruk aan. Hij was steviger dan hij eruitzag.

'Wauw, die is sterk.'

Abuelo grinnikte. 'Dat moet ook wel om slijtage te doorstaan.' Abuelo trok de draad door het leer. Toen kreeg hij die blik op zijn gezicht die mama soms de 'wijze abuelo'-blik noemde.

'Weet je, we moeten meer zoals deze schoen worden', zei abuelo terwijl hij knikte.

Miguel tuurde naar het leer. 'Euhm. Hoezo?'

'Welja. 'We moeten sterk blijven. Dan kunnen Satans verleidingen ons niet raken.'

Miguel dacht aan het rode snoepje. Hij wist dat hij er abuelo over moest vertellen.

Abuelo nam een oude schoen van de plank. 'Zie je dit grote gat?'

Miguel kon bijna zijn hele hand in het gat steken. 'Ja.'

'Dit was ooit een klein gaatje dat makkelijk te repareren was. Maar ze hebben gewacht en nu is het veel moeilijker te repareren. Slechte gewoonten en keuzes zijn als dat gat. We moeten er zo snel mogelijk iets aan doen.'

Abuelo knikte nog eens. De 'wijze abuelo'-blik veranderde in een glimlach. Ze bleven praten terwijl abuelo werkte. Miguel bleef de hele tijd aan het rode snoepje denken.

Toen abuelo klaar was, hielp Miguel hem met opruimen. Daarna haalde abuelo de snoeppot tevoorschijn.

Miguel hield het niet meer uit. 'Ik heb een van je snoepjes genomen!' flapte hij eruit.

Abuelo zette de pot neer.

'Wat zei je?'

Miguel vertelde hem dat hij een snoepje genomen had zonder het te vragen. 'Het spijt me heel erg, abuelo! Ik zal het nooit meer doen. Dat beloof ik!'

Abuelo gaf Miguel een dikke knuffel. Miguel voelde zich veel beter.

'Bedankt dat je zo eerlijk bent geweest. Dat vind ik het allerbelangrijkste.'

Toen Miguel naar huis ging, voelde hij zich als abuelo's nieuwe schoenen. IJzersterk en klaar om het leven te trotseren! ■

De auteur woont in Utah (VS).

EEN GOED GEVOEL

Op een dag ging ik met mama een rekening betalen. De man voor ons liet heel veel geld vallen zonder dat hij het wist. Ik haastte me en gaf hem het geld terug. Hij zei 'Dankjewel'. Hij dacht dat andere kinderen dat niet gedaan zouden hebben. Dat gaf me een heel goed gevoel. Ik zal het nooit vergeten.

Brianna C. (9), Idaho (VS)